

2. О.Кириянов Пак Кин Хе согласилась покинуть пост президента Кореи. - Режим доступа: <https://rg.ru/2016/11/29/pak-kyn-he-soglasilas-dosrochno-pokinut-post-prezidenta-korei.html>

3. Скандал в Южной Кореи. – Режим доступа: <http://rian.com.ua/story/20161102/1018332089.html>

4. Лапшин С.А. Политология. Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.

Цегельник Р.

УКРАЇНА ТА СВІТ В КОНТЕКСТІ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО ЗБРОЙНОГО КОНФЛІКТУ

У даній статті, на основі комплексу джерел автор аналізує проблему міжнародних відносин між Україною та іншими державами, через призму їх ставлення до конфлікту на сході України.

Ключові слова: конфлікт, політичний конфлікт, зовнішня політика, міжнародні відносини

Актуальність даного дослідження полягає в тому, що з початком російсько-українського конфлікту у міжнародних відносинах України відбулися певні зміни, які поки що не достатньо досліджені науковцями. Дана проблема знайшла відображення у роботах таких публіцистів та науковців: С Шергіна, Р Кагана, М. Дьомочко, М. Белесова, Е. Набі та ін.

Зокрема, варто зазначити, що східний конфлікт став певним каталізатором активізації відносин з деякими країнами, проте, водночас, призвів до великої кількості дискусій та протиріч на міжнародній арені.

Розглянемо детальніше позиції різних країн світу щодо українсько-російського конфлікту:

Позиція головного опонента України РФ перенесла багато змін впродовж всього конфлікту проте головним підтекстом дій РФ було те, що акти непокори на Донбасі мали стати початком повномасштабної операції в ході якої Україні міг бути нав'язаний федеративний устрій а також автономія так званої «Новоросії», які б унеможливили або хоча б зменшили ймовірність євроінтеграції України.

Однак, замість цього агресія РФ делегітимізувала проросійські позиції у південних і східних областях України, тому для Кремля принципово важливим є реалізація угод “Мінськ-2” таким чином, щоб реінтеграція окупованих частин Донбасу до складу України дала реальні важелі впливу у питанні зовнішньополітичної орієнтації офіційного Києва.[1]

Зі свого боку США та країни ЄС намагаються не допустити розростання конфлікту та погіршення ситуації на Сході. Проте, ці держави керуються різними мотивами. Для США Україна не є пріоритетним конфліктом, який потребує вирішення, через значну територіальну віддаленість. Але Агресія РФ проти України ставить перед Вашингтоном, у першу чергу, нагальну необхідність демонструвати своїм союзникам із ЦСЄ у рамках НАТО готовність виконувати взяті на себе зобов'язання, що, у свою чергу, змушує

відволікати необхідну увагу і ресурси від близькосхідного та азійського «театрів» міжнародних відносин Євразії.[1]

Одним із найголовніших інструментів є також накладення санкцій у фінансовому та енергетичному секторах, завдяки яким ЄС сподівається натиснути на російських чиновників і загалом на РФ. Тим не менш, не всі члени ЄС одноголосні в питаннях санкцій. Зокрема, проти санкцій виступають Чехія, Греція, Кіпр, Угорщина та Італія. В той же час ЄС остерігається загострення конфлікту між Росією та США, в результаті чого Україна постраждає ще більше, так як може стати певною «ареною бойових дій». Тому представники ЄС у даній ситуації намагаються знаходити непростий баланс: з одного боку підтримувати позиції Вашингтона, а з іншого – не допустити втрати зв'язків з РФ, що призведе до втрати ними певних економічних переваг [2].

Щодо позиції країн Південної Америки, то вони розглядають український конфлікт як глобальне протистояння політичних інтересів, яке відбувається і через особливості внутрішньої політики держав, і через зовнішньополітичну діяльність. Головним бажанням країн Південної Америки є дистанціювання від даного конфлікту, про що вони неодноразово заявляли на засіданнях РБ ООН, проте варто зазначити, що більшість південноамериканських держав утримались від голосування при проведенні голосування на ГА ООН, що є виграшним для РФ.

Аналізуючи офіційну позицію арабських держав, варто зазначити, що, в цілому, вони не бажають бути втягнутими у конфронтацію РФ та України. Така пасивна позиція може бути зумовлена як геополітичною ситуацією всередині арабського світу, так і безсистемною дипломатичною політикою України на цьому напрямку.

Аналіз позиції африканських країн на засіданнях РБ ООН та голосуваннях на ГА ООН дає змогу припустити, що ці країни намагаються знайти компроміс між власними національними інтересами (безпекою, економічним розвитком, територіальною цілісністю) та специфічними факторами (врахування політики «подвійних стандартів», ставки на певні політичні фігури, економізована зовнішня політика африканських країн) [3].

Стосовно країн Південно-Східної Азії, можемо зробити висновок, що їх позицією є також дистанціювання від конфлікту. Це пояснюється історичними факторами, ідеологічними та ціннісними основами зовнішньої політики держав регіону (концепції «рівної віддаленості» та важливість суверенітету й територіальної цілісності), а також суперечливим перегрупуванням сил після «холодної війни». У той же час, катастрофа малайзійського «Боїнга» (яка зробила країни АТР залученими до кризи) та результат зовнішньополітичної орієнтації (на США чи КНР) були факторами, які впливали на формування позиції окремих країн регіону, що можна було спостерігати під час голосування в Генеральній Асамблеї та на засіданнях Ради Безпеки ООН [4].

Розглянемо також позицію НАТО. Вона схожа із позицією ЄС, тобто включає в себе ідею врегулювання конфлікту та утримання його від розростання та глобалізації. Також НАТО підтримує реструктурування системи

безпеки України, проводить тренінги та консультації. Позиція НАТО однозначна: засудити російську агресію, але перепорою для активних дій є те, що Україна не є членом Альянсу, а отже, не може претендувати на принцип колективної безпеки.

Так як Україна неодноразово була партнером НАТО у миротворчих операціях і місіях під проводом даної організації, НАТО в свою чергу докладає зусиль до регуляції українсько-російського конфлікту, зокрема створенням трастових фондів, вільних наглядців та допомоги у проведенні реформ. Проте, експерти зазначають, що Україні варто сподіватись на значну підтримку НАТО, так як воно проти конфронтації з Москвою, і в першу чергу буде захищати своїх членів, а не створювати нові протистояння.

Таким чином, проаналізувавши політичні позиції багатьох країн світу, можемо зробити висновок, що анексія Криму та російсько-український конфлікт значно вплинули на міжнародні відносини, але, на жаль негативним чином, створивши нові пункти для суперечок між державами, багато з яких досі не розуміють всю серйозність ситуації. Російсько-український конфлікт варто розглядати у набагато ширшому контексті, враховуючи масштаби та кількість людських жертв не лише громадян України та Росії (згадаймо сумнозвісну трагедію малайзійського Боїнга)

Також, проаналізувавши джерела бачимо, що найбільш зацікавленими у мирному врегулюванні конфлікту є європейські географічно близькі держави, зокрема ЄС. Вони пропагують політику мирного врегулювання конфлікту, за допомогою перемовин та посередницької допомоги. Щодо віддалених країн, то можна зробити висновок, що більшість з них тримає нейтралітет і не хоче конфронтації ні з однією зі сторін конфлікту. Можливою причиною цього є неправильна зовнішня політика України, якій слід суттєво розширити межі своєї комунікації, а також особисті економічні, територіальні чи соціальні інтереси кожної з країн.

Список використаної літератури:

1. Вплив позицій держав-членів на формування стратегічної відповіді ЄС на російсько-український конфлікт: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uaforeignaffairs.com/ua/ekspertna-dumka/view/article/vpliv-pozicii-derzhav-chleniv-na-formuvannja-strategichno/>
2. Генеральний секретар НАТО: Україна – ключ до євроатлантичної безпеки: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nato.int/cps/uk/natohq/topics_37750.htm
3. Лапшин С.А. Політологія Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.
4. Роговик О. Конфлікт на сході України крізь призму науки про міжнародні відносини: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iac.org.ua/konflikt-na-shodi-ukrayini-kriz-prizmu-nauki-pro-mizhnarodni-vidnosini-chastina-1/>
5. Роговик О. Позиції держав Африки щодо «української кризи»: особливості та тенденції: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://iac.org.ua/attitude-of-africa-concerning-ukraine-crisis/>